

Кой скочи въ страшни огневе,
Че на ржце те изнесе,
Каквото агне гергйовско? . . .

„Страшно е, казвашъ, Стояне,
Страшно е войска на ударъ —
Страшно е само да гледашъ,
Какъ се тамъ борятъ юнаци,
Още по-страшно да мислишъ
Отдалекъ, какъ се тѣ трепятъ, —
Вжтре въ войската кога си,
Самъ на борбата отгоре,
Мъсть у гърди се разпаля,
Сърце се въ кърви запѣня,
Въ жили се дързость разлива,
Ржце отъ ярость потръпватъ,
Сами се теглятъ къмъ сабя;
Очи отъ огънь тъмнѣятъ,
Нищо предъ себе не видятъ:
Сташенъ противникъ — муха е.
Страшна е смъртъта, Стояне,
Кога я чакашъ на легло:
Буденъ я гледашъ наябе,
Дрѣмнешъ ли, нея сънувашъ, —
А то е сто пжтъ по-тежко,
По-грозно отъ смъртъ на войска.
Съ войската на бой кога си,
Щомъ чуешъ, екне тржбата,
Кипва кръвътъ ти, възвира,
Смъртъ ни на умъ ти не иде,
Мислишъ ти само за мщен'е. . .
Ако жена съмъ, не съмъ ли
Както мжжетъ родена?
Що да не мога, кат' искамъ,
Като тѣхъ и да умирамъ?
Само мжжътъ ли обича
Дома си, още рода си?
Богу съмъ длѣжна кат' тебе,
Роду си длѣжна не съмъ ли?
Що да се крия отъ смъртъ азъ,
Ти като на смъртъ отивашъ?
И кат' се крия, ще л' мога